

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0330 van 18 juni 2013
in de zaak 1112/0190/A/2/0153

In zake:

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Inke DEDECKER
kantoor houdende te 3600 Genk, Stoffelsbergstraat 4
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 31 oktober 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 8 september 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de heer [REDACTED], hierna genoemd de aanvrager, tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven van 15 mei 2009, verworpen.

De deputatie heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het wijzigen van de functie van een gebouw met studentenkamers en atelier naar woonfunctie.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met het tussenarrest van 5 juni 2012 met nummer A/2012/0232 heeft de Raad een heropening van de debatten bevolen.

De verzoekende partij werd verzocht om met een aanvullende nota nadere toelichting te verschaffen met betrekking tot haar belang. De verwerende partij kreeg de mogelijkheid tot repliek.

2.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 december 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij die in persoon verschijnt, en haar advocaat Inke DEDECKER, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Voor het volledig feitenrelaas verwijst de Raad naar het tussenarrest van 5 juni 2012 met nummer A/2012/0232.

Op 19 maart 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager van de vergunning bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het *“wijzigen van de bestemming van een woning met studentenkamers en atelier naar een enkel woonfunctie”*.

Van belang voor de beslechting van onderhavig dossier is te onthouden dat het betreffende pand zich bevindt in tweede bouworde, achter de woning gelegen aan de [REDACTED], en bestaat uit twee aaneensluitende balkvormige onderdelen. In de voorbouw bevinden zich twee garages en drie studentenkamers en in de achterbouw een atelier/werkruimte.

Het pand was oorspronkelijk opgevat als bijgebouw bij de woning aan de [REDACTED]. In 1994 werd een deel van het perceel, met inbegrip van het betreffende pand, afgesplitst van de woning aan de [REDACTED] en dit zonder stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning.

Op 25 mei 1994 verwerft de aanvrager en zijn echtgenote het vruchtgebruik van het pand.

Door de aanvrager werden werken uitgevoerd die tot doel hebben de afzonderlijke bijgebouwen tot woongelegenheden om te bouwen. Deze werken werden stilgelegd.

Voor een eerste aanvraag voor “het verbouwen van een afzonderlijk bijgebouw” verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven vergunning op 15 december 1994 onder de volgende voorwaarde:

“de voorgestelde bestemming van werkruimte-atelier dient behouden te blijven, het afzonderlijk gebouw mag geen woonruimte worden”

Op 9 februari 1998 dient de aanvrager dan een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning “tot wijziging van gebruik” van het pand, meer bepaald een wijziging naar woonfunctie.

Het college weigert op 11 februari 1998 de vergunning tot functiewijziging. De verwerende partij willigt op 12 november 1998 het administratief beroep van de aanvrager in en verleent een stedenbouwkundige vergunning. Deze beslissing wordt bij ministerieel besluit van 23 augustus 1999 vernietigd.

In 2009 wordt de voorliggende aanvraag ingediend.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘Leuven’ gelegen in woongebied.

Er diende geen openbaar onderzoek te worden gehouden.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 6 mei 2009 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven weigert op 15 mei 2009 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager.

De aanvrager tekent tegen deze beslissing op 2 juni 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Na de hoorzitting van 28 juli 2009 beslist de verwerende partij op 28 juli 2009 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Tegen deze beslissing tekent de stad Leuven, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, op 2 oktober 2009 beroep aan bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak.

De verzoekende partij koopt het pand aan op 30 maart 2011 en neemt daar ook haar intrek en haar domicilie.

Met het arrest van 1 juli 2011 (nr. 214.366) vernietigt de Raad van State de beslissing van de verwerende partij van 28 juli 2009.

Na het vernietigingsarrest van de Raad van State diende de procedure door de verwerende partij hernomen te worden.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 augustus 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De verwerende partij beslist op 8 september 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

5.6. Beoordeling

a) Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt geen deel uit van een behoorlijk

vergunde en niet vervallen verkaveling. Volgens het gewestplan Leuven (KB d.d. 7 april 1977) is het goed gelegen in een woongebied. Artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van kracht. Woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf (voor zover deze om redenen van een goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten afgezonderd worden), voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, alsmede voor agrarische bedrijven voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Een functiewijziging van atelier, garages en studentenkamers naar woning met garages is niet in strijd met de planologische bestemmingsbepalingen voor de plaats.

b) De aanvraag is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. De aanvraag voorziet in een bestemmingswijziging zonder toename van de bebouwde oppervlakte. De aanvraag houdt dus geen vermindering in van de infiltratiecapaciteit van de bodem. Er dienen geen bijzondere maatregelen te worden vooropgesteld. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

c) Essentieel in de beoordeling van de voorliggende aanvraag is te achterhalen wat de laatste voorafgaande vergunde situatie van het pand was. Afhankelijk hiervan kan geoordeeld worden of de bestemmingswijziging al dan niet een verzwaring van de toestand inhoudt. In een eerdere beslissing van de deputatie van 1998 werd uitgegaan van het gegeven dat de studentenkamers een vergund karakter hadden, zodat niet over een verzwaring van de toestand kon gesproken worden.

In 1994 werd het gebouw verkocht met duidelijke vermelding van deze studentenkamers (en garages). Uit de verschillende documenten die gekend zijn blijkt dat in het achterhuis sinds 1978 studentenkamers aanwezig waren (3), en hierop ook sinds 1980 belastingen werden betaald. Op dat ogenblik was een bestemmingswijziging van een complementair residentieel gebouw naar studentenkamers nog niet vergunningsplichtig. Gezien er geen vergunningsplicht bestond, is er geen enkele reden om aan te nemen dat in de akte de vermelding als studentenkamers foutief of speculatief zou geweest zijn. Ook al kan vanwege de afsplitsing van de voorliggende woning de inschrijving van de studenten niet met zekerheid aan het achterhuis verbonden worden (één adres toen), geven de planopvatting van het achterhuis en de akte voldoende uitsluitsel erover dat er ooit studentenkamers waren.

Na de verdeling van het goed in 1994 werd in het tweede bouwvolume van het achterhuis een bijkomende woongelegenheid voorzien, waarvoor een vergunning betracht werd. De deputatie kende deze vergunning toe in 1998, deze vergunning werd vernietigd bij ministerieel besluit van 23 augustus 1999. De minister stelde dat de constructie zich ter hoogte van de normale strook voor koeringen en hovingen bevindt en voor woningen in tweede orde een veel ruimere afstand tot de nabijgelegen percelen vereist is. De minister stelde ook vast dat de gerealiseerde raamopeningen niet volledig overeenstemden met de vergunde plannen voor de verfraaiingswerken. De 'atelierruimte' bleef sindsdien in gebruik voor de woonfunctie.

De verfraaiing van het gebouw (buitenbepleistering) met deze bestaande bestemming werd bij ministerieel beroep op 7 april 1998 vergund, zonder dat deze bestaande bestemming een enkel moment in vraag werd gesteld. Op deze plannen werd echter niet langer melding gemaakt van de aanwezigheid van studentenkamers.

De Raad van State stelt nu dat de voorwaarde die op 15 december 1994 verbonden werd aan de vergunning tot verbouwen, m.n. dat er geen woonbestemming aan het gebouw mag worden toegekend, betrekking heeft op het geheel van het gebouw. Dit ongeacht het gegeven dat er al studentenkamers aanwezig zouden geweest zijn, vermits de aanvrager zelf enkel gewag maakte van een 'atelier/werkruimte' die de woonbestemming zou krijgen en niet van aanwezige studentenkamers. De Raad van State oordeelt aldus dat in zoverre de studentenkamers aanwezig waren, aan deze vertrekken de bestemming van werkruimte-atelier werd gegeven en dat er kan worden vanuit gegaan dat de aanvrager geen foutieve voorstelling van de plannen gaf door de studentenkamers niet te vermelden. De totale bestemming van het gebouw als atelier-werkruimte dient volgens de Raad van State dus als uitgangspunt genomen te worden bij de beoordeling van de voorliggende bestemmingswijziging. Dit ongeacht het gegeven of deze nog tot vlak voor de verkoop in gebruik waren, of al langer niet meer verhuurd werden. De aanvraag is dan niet langer de samenvoeging van studentenkamers met een atelierruimte tot één eengezinswoning, maar de omvorming van een atelier naar een eengezinswoning. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan de voorwaarde die aan de vergunning tot verbouwing werd verbonden in 1994, zijnde de uitsluiting van de woonbestemming.

d) Het type van achterhuis, waarop de aanvraag betrekking heeft, is opgericht in de normale tuinstrook en is niet in overeenstemming met de vandaag gangbare begrippen van een goede ruimtelijke ordening. Een dergelijk parallel gebouw aan een hoofdgebouw zou vandaag als nieuwbouw nog bezwaarlijk kunnen vergund worden. Het gebouw heeft grote blinde gevels tot nabij de perceelsgrenzen. De achterbouw werd gerealiseerd in de normale strook voor tuinen en belemmert de groene continuïteit en openheid in de tuinstroken, die ook in meer verstedelijkte weefsels worden vooropgesteld. Door de verdeling van de grond is het achterhuis ook enkel nog bereikbaar via een smalle weg met een erfdiensbaar karakter, wat evenmin een gunstige stedenbouwkundige situatie is.

Bij een sanering van een dergelijk onoordeelkundig gegroeide situatie wordt steeds gestreefd naar een verbetering van de bestaande toestand. Dit kan mits afbouw van deze bestaande bebouwing en bij bestemmingswijziging mits een herbestemming naar een functie met een lagere dynamiek. Hier is bij de sanering een zeer grondige verbouwing doorgevoerd. De gebouwen kregen een zeer grote opwaardering en werden op een duurzame manier afgewerkt zodat ze op deze plaats nog vele decennia langer zouden kunnen behouden worden. Bovendien werd de woonfunctie ingebracht in deze tuinstrook en op deze manier het wonen in tweede orde t.a.v. de straat. Aan het wonen in tweede orde worden steeds voorwaarden verbonden inzake de afstand tot de omliggende perceelsgrenzen, die hier niet gerespecteerd worden. Deze ingrepen betekenen een bijzondere opwaardering tegenover enkel de atelierfunctie en veeleer een toegenomen dynamiek. Ongeacht het feit dat deze ingrepen een verfraaiing inhouden van de bestaande toestand, wordt een ongunstig gegroeide situatie op deze manier enkel versterkt. Dit kan ruimtelijk niet gerechtvaardigd worden.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- bij de verbouwing is het werkhuis grondig verbouwd, terwijl dit werkhuis zich op een ongunstige stedenbouwkundige plaats bevindt;*
- door het inbrengen van een woongelegenheid in tweede orde wordt de dynamiek die uitgaat van de bebouwing vergroot en krijgt het gebouw een veel hogere gebruikswaarde die de ongunstige inname van de tuinstrook nog versterkt.*

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Voorafgaandelijk

In haar inleidend verzoekschrift verwees de verzoekende partij, ter ondersteuning van haar belang, naar het feit dat zij eigenaar geworden is van het pand en er met haar gezin woont en beriep zij zich op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO.

De Raad heeft met het arrest van 5 juni 2012 met nummer A/2012/0232 een heropening van de debatten bevolen met het oog op verduidelijking omtrent het belang van de verzoekende partij.

De Raad stelde terzake vast:

*‘Het feit dat de verzoekende partij een zakelijk recht heeft op het pand dat het voorwerp is van de geweigerde vergunning en de omstandigheid dat de verzoekende partij de constructie feitelijk zou gebruiken doordat zij er woont, geeft haar niet het rechtens vereiste belang zoals bedoeld door artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO. Volgens dit artikel kunnen bij de Raad ofwel de aanvrager van de vergunning ofwel de aanvrager van een as-buittest **ofwel de persoon die over persoonlijke of zakelijke rechten beschikt ten aanzien van een constructie die het voorwerp heeft uitgemaakt van een registratiebeslissing ofwel de persoon die de laatstbedoelde constructie feitelijk gebruikt**, in beroep komen.*

*De persoon die een zakelijk of een persoonlijk recht heeft ten aanzien van een constructie of die deze constructie feitelijk gebruikt, kan enkel als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO worden aangemerkt indien de constructie het voorwerp uitmaakt van en **registratiebeslissing** (zie Parl. St., VI. Parl., 2008-2009, stuk 2011/3, 44, amendement nummer 90).*

*In casu maakt het pand het voorwerp uit van een **vergunningsbeslissing** en kan de verzoekende partij dus niet met goed gevolg beroep doen op het feitelijk gebruik van het pand noch op haar zakelijk recht ten aanzien van het pand, om als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1°, in fine VCRO te worden beschouwd*

De voorgaande vaststelling neemt niet weg dat de verzoekende partij zich met goed gevolg zou kunnen beroepen op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO om te doen blijken van het rechtens vereiste belang’.

De Raad aanvaardde dat de redactie van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO mogelijks aanleiding kon geven tot enige verwarring in hoofde van de verzoekende partij, zodat haar een bijkomende termijn kon gegeven worden om aan te duiden welke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen zij kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota naar artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO en stelt dat zij eigenaar en bewoner is van het betrokken pand dat, voor wat de functie betreft, onvergund is. Zij wijst er vervolgens op dat:

- zij moet leven met de dreiging van een procedure met het oog op het opleggen van een strafsanctie (titel VI) VCRO en een herstelmaatregel;
- indien zij het gebouw later zou willen verkopen, zulks ongetwijfeld gevolgen zal hebben voor de verkoopprijs.

De verzoekende partij verduidelijkt hierbij nog het volgende:

“ ...

In de notariële aankoopakte was weliswaar vermeld dat tegen deze vergunning een verzoekschrift tot nietigverklaring werd ingediend bij de Raad van State, doch op het ogenblik van het verlijden van de notariële akte was er reeds een verslag door de auditeur bij de Raad van State opgesteld, waarbij de auditeur meedeelde van oordeel te zijn dat het beroep diende verworpen te worden. (stuk 32)

Het verslag van de auditeur wordt in het merendeel van de gevallen gevolgd door de Raad van State zodat verzoekende partij er mocht op vertrouwen dat de vergunning niet zou vernietigd worden.

Zulks klemmt des te meer daar de Raad van State uitspraak heeft gedaan zonder de plannen die hoorden bij de vergunning van 15 december 1994 gezien te hebben en zonder partijen te verzoeken om deze bij te brengen. (stuk 32)

Verzoekende partij kon inmiddels een zwart-wit-kopie van de op 15 december 1994 vergunde - afgestempelde plannen bekomen bij de Stad Leuven en brengt deze bij als stuk 38. Hij beschikte nog niet over dit stuk op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift.

Uw Raad zal onmiddellijk kunnen vaststellen dat de door verzoekende partij bijgebrachte plannen, zoals deze werden opgesteld door de architect en ingediend werden, identiek dezelfde plannen zijn als de afgestempelde plannen. (stuk 28 en stuk 38)

...”

De verwerende partij gedraagt zich voor wat betreft het belang van de verzoekende partij naar de wijsheid van de Raad.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij is niet de aanvrager van de vergunning, maar is wel sinds maart 2011 eigenares geworden van het pand en woont daar met haar gezin.

De bestreden beslissing werd op 8 september 2011 afgeleverd aan de vorige eigenaar van het pand.

Noch de oorspronkelijke aanvrager noch de verzoekende partij hebben de verwerende partij blijkbaar op de hoogte gebracht van de verkoop zodat de bestreden beslissing – terecht – werd afgeleverd aan de oorspronkelijke aanvrager (vroegere eigenaar).

De verzoekende partij kan zich niet beroepen op artikel 4.2.23 VCRO en het zakelijk karakter van een stedenbouwkundige vergunning aangezien er ten tijde van de aankoop geen positieve vergunningsbeslissing was.

Zij kan zich enkel op het statuut van derde belanghebbende beroepen en dient dus, conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO, aannemelijk te maken dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

Het bestaan van deze hinder of nadelen zal zij voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zal zij moeten aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen haar hinder of nadelen en de uitvoering of de realisatie van de bestreden weigeringsbeslissing.

De loutere beschikking over zakelijke of persoonlijke rechten met betrekking tot een onroerend goed waarop de bestreden beslissing, zijnde een vergunningsbeslissing en geen registratiebeslissing, betrekking heeft, verleent aan de verzoekende partij op zich dus niet het rechtens vereiste belang bij de huidige procedure.

2.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij *“moet leven met de dreiging van een procedure met het oog op het opleggen van een strafsanctie (titel VI) VCRO en een herstelmaatregel”*, oordeelt de Raad dat de verzoekende partij haar hinder en nadelen niet voldoende aannemelijk maakt.

De aanvraag betreft immers een regularisatieaanvraag tot functiewijziging zonder dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat reeds een procedure tot strafsanctie of herstelmaatregel is opgestart.

Bovendien is deze mogelijke dreiging te wijten aan haar eigen toedoen. De verzoekende partij geeft immers in haar aanvullende nota zelf aan dat zij bij de aankoop van de woning gespeculeerd heeft op een verwerping van het vernietigingsberoep bij de Raad van State tegen de eerdere, door de verwerende partij verleende vergunning van 28 juli 2009, wegens een negatief verslag van de auditeur.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte was van een stedenbouwkundig misdrijf, met name de niet vergunde functiewijziging, op het moment zij de woning aankocht. Zij heeft dit eveneens zelf verder gezet door haar intrek in de kwestieuze woning te nemen.

Het feit dat de verzoekende partij vier kinderen heeft onder haar verantwoordelijkheid, doet aan deze zienswijze geen afbreuk.

3.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat *“indien zij het gebouw later zou willen verkopen, zulks ongetwijfeld gevolgen zal hebben voor de verkoopprijs”*, oordeelt de Raad dat zij de waardevermindering evenmin aannemelijk maakt en dit bovendien niet met concrete gegevens staat. Zelf heeft zij trouwens, wetende dat het pand niet vergund was wat de functie betreft, het risico genomen dit aan te kopen, zodat een eventuele waardevermindering louter en alleen aan deze speculatie te wijten valt.

4.

Op de zitting van 4 december 2012 benadrukt de verzoekende partij dat zij nu wel beschikt over de plannen horende bij de vergunning van 15 december 1994, terwijl de Raad van State deze plannen niet ter beschikking zou hebben gehad en dat dit de reden zou geweest zijn van de ‘foutieve beoordeling’ door de Raad van State.

De Raad wenst op te merken dat ‘de foutieve beoordeling’ die de Raad van State zou hebben begaan bij het vellen van het arrest zonder over de plannen van de vergunning van 15 december 1994 te beschikken - voor zover die al zou zijn begaan - kan worden rechtgezet door een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen. Nu de verzoekende partij immers eigenares is van het pand, staat haar niets in de weg zelf een regularisatieaanvraag in te dienen.

5.

De verzoekende partij maakt haar hinder en nadelen ingevolge de bestreden beslissing niet voldoende aannemelijk in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO.

Het beroep dient dan ook als onontvankelijk te worden afgewezen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is onontvankelijk.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 18 juni 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de tweede kamer,

Hildegard PETTENS

Hilde LIEVENS